

Hola, sóc el Pere, tinc 13 anys i visc a un poble molt petit. El meu millor amic es diu Martí, anem a l'escola junts des de els 4 anys, als dos ens encanta dibuixar. Ell i la mera àvia són fonamentals a la mera vida. Aquí us contaré el que ens va passar l'any passat.

Tot va començar un dia que ell va venir a casa mera, vam pujar a l'àtic a cercar una pilota de bàsquet, mentre la cercàvem va caure a terra una petita caixa, la vam obrir i hi havia un llapis, però no un qualsevol, tenia algo especial, màgic. En veure-lo a tots dos ens van entrar ganes de dibuixar i provar-lo. Vam agafar un paper i el llapis. Vam dibuixar a una noia, de cabells llargs i llisos, castany, alta, ulls blaus i amb una samarreta rosa. Al dia següent, mentre anàvem cap a l'escola, vam veure una noia com la que haviem dibuixat el dia anterior, vam pensar que seria coincidència. En el pati vam voler dibuixar amb el llapis del dia anterior. Aquesta vegada vam dibuixar a un noi, de cabell castany i de ulls marrons. Va sonar el timbre del pati, haviem de pujar a la classe, el noi no estava acabat, encara volíem afegir-li algo. Vam decidir quedar després de l'escola, perquè després de l'escola sempre trobarem una estona per seguir imaginant-ho.

En acabar l'escola, vam anar al parc, on haviem quedat, i vam seguir pensant com fer el noi, vam afegir-li una samarreta blava i uns calçons negres. Ja estava acabat. Vam anar a la cafeteria del barri a prendre un suc, en entrar ens vam quedar bocabadats, en una taula estava assegut el noi que acabàvem de dibuixar. No ens ho podíem creure, els dos personatges que haviem dibuixat els haviem vist a la realitat. Potser era coincidència? O tot el que dibuixàrem es feia realitat?

Vam anar a xerrar amb el noi, es deia Pau, i era nou al poble. Ràpidament vam anar a casa del Martí, vam agafar un paper i el llapis, i vam dibuixar un gos blanc amb un punt negre al cap. Vam sortir al carrer, i just davant de la casa del Martí, hi havia un gos blanc, amb un punt negre al cap.

No sabrem què passara, perquè des de ahir tot el que dibuixarem es feia realitat? En aquell moment vam pensar que pot ser era el llapis que vam trobar al meu àtic, a lo millor era màgic o ~~alg~~ algo per l'estil. Vam anar a contar-li a la mera ària el que havia passat. Ella ens va dir que el llapis va ser de la cera mare, i que va ocasionar molts problemes. Ens va dir que pasades 24 hores de fer el dibuix, es tornava dolent el personatge, i per impedir-ho, haviem de borrar el dibuix i els personatges desapareixerien.

Feia més de 24 hores que haviem dibuixat a la noia, vam anar Super ràpid a cercar el dibuix de la noia, però no estava en el lloc, només estaven el del noi i el gos, que encara no havien passat 24 hores. On era el dibuix de la noia? Vam sortir al carrer a veure si la veiem, tot estava molt tranquil, massa tranquil. De sobte, vam veure al fons del carrer a la noia, duia un ganivet a la mà, en aquell mateix moment vam recordar que el dibuix estava a casa mera, però la noia estava davant sa mera. Vam fer un plan. El Martí distreia a la noia i jo borrarà el dibuix. Mentre ella la distreia jo vaig entrar a casa mera, el dibuix estava damunt la taula, vaig correr per borrar-lo, però algo no funcionava, no es borrarà, vaig anar a demanar-li a la mera ària i em va dir que a la caixa on vam trobar el llapis, hi havia una goma, el dibuix només es podia borrar amb aquella goma. Vaig obrir la caixa i allà estava la goma, vaig agafar-la i vaig borrar a la noia, el noi i el gos. Vaig sortir de casa mera, el Martí estava ferit, la noia havia intentat clavar-li el ganivet varies vegades, per sort no eren ferides molt greus. Després de tot allò, vam cremar el llapis i la goma, avui dia encara dibuixam i som encara més amics.